

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 29.

V četrtek 21. maliga serpana 1853.

Tečaj VI.

Misionske naznanila iz severne Amerike.

IV.

(Iz Gorice 11. maliga serpana 1853. — Teržan.) Menim, da naslednje verstice Vam ne bodo nepovoljne; pogostoma beremo v Vaši mili Danici kaj iz srednje Afrike, odprite jo tudi listu iz polnočne Amerike, od kodar čast. gosp. Janez Stibil, ki je, ako se ne motim, 1850. leta iz Goriške škofije tje za misionarja šel, večkrat kaj v Gorico dopisuje. On je iz Kamnja na Goriškem doma, sadaj 32 let star, in je bil 1845. leta mašnik posvečen. Vedno vnet za čast Božjo je poslednjič svoje domače kraje zapustil, da je čez morje v severno Ameriko se podal, kjer v Pensilvanski državi, in sicer v Pittsburgski škofiji pridno dela za blagor svete katoliške cerkve. On je dušni pastir nemške občine „Alleghany“ pri Pittsburgu, kjer je bil tudi nekaj časa sadajni stolni dekan Goriški, dobro znani gosp. Janez Evangelist Mozetič, in ravno zida novo farno cerkev za svojo čedo, ki se dan za dnevam vidno množi, in za katero dosadnja kapela ni bila nikakor več zadosti. De ima pri tem prizadetju mnogo napotljejev in težav, je naravno, posebno pa za to, ker se morajo misionarji tudi v Ameriki, kakor je vsim znano, veči del zanasati na dari svojih kersanskih bratov iz Evrope. Tode poslušajmo, kako on sam v omenjenim listu govori, ki ga iz nemškiga takole poslovenimo:

Prečastiti gospod!

Alleghany 13. rožnika 1853.

V zadnjim pismu sim Vam obljubil kmalo zopet pisati; ali sadaj Vas moram že prositi, da mi ne zamerite, da Vam tako dolgo nisim pisal, ker so me silne opravila zadrževale.

Mnogo mi je dal opraviti terg, ki smo ga tisti teden pred binkoštni napravili¹⁾; vendar prav lahko pozabim na vse trude in pota, ki sim jih pri tem imel, zakaj konec trudapolniga tedna sim binkoštni pondeljnik čisti dobiček 1600 dolarjev za svojo cerkev dobil. Podstavni kamen k novi cerkvi je bil

slovesno položen drugo nedeljo po veliki noči, in sicer pri naj lepšim vremenu, in vpricho neseštevlnih gledavcov; čast. g. M. je pri tej priložnosti zbranimu ljudstvu angleško pridigval, in častiti oče S. nemško. Pri darovanju smo nabrali 194 dolarjev. Naj k temu še denar prištejem, ki sim ga od koncerta, v ta namen napravljeniga, dobil, zamorem reči, da sim letas za novo cerkev že blizo 2000 dolarjev izvanrednih doneskov dobil. Razun tega smo milodarov za njo nabrali 1500 dolarjev, iz cerkvenih letnih dohodkov bomo, menim, 1000 dolarjev lahko za njo potrosili, in 2000 dolarjev se na posodo vzame, in s tem se splača to, kar mi bo letas po pogodbah za novo cerkev plačati. Kako pa bom mogel prihodnje leto blizo 9000 dolarjev vkup spraviti, vč sam ljubi Bog; ali zavoljo tega mi ne vpada serce, zakaj do noviga leta sim brez skerbí, in med tem je še vedno čas premislovati.

Sirotiše je v redu: vlada je zapovedala, da ima za to napravo skerbeti odbor 12 mož, in da pri tem odboru mora biti duhovnik vsake nemške občine. Po tem takim bom imel sadaj malo več opraviti, ker bom mogel saj vsakih 14 dni po dve uri v Pittsburgu biti pri zboru (meeting). Tudi ima sirotiše svojiga duhovnika. —

Stolna cerkev²⁾ bo kmalo dozidana, sadaj je že pokrita. Visoko častiti škof so imeli pri tem mnogo truda in skerbí. — Moja občina je še precej miroljubna in pokojna: Bog daj, da bi pa od drugod kaka nevihta ne vstala, ker vsak nemir bi me v mojih sadajnih okolsinah popolnoma — pod zlo pripravil.

Prečastiti škof ne morejo veliko skerbeti za mojo novo cerkev; odkar so ji postavni kamen položili, nisim več z njimi govoril; jaz sim torej popolnoma sam sebi prepušen. Amerikanci se posmehujejo in se čudijo moji novi cerkvi, ker ne vidijo še nobeniga okna, akoravno je zid že 16 čevljev visoko dozidan: oni pravijo: it is ane other kind of building (t. j. to je zopet nov način zidanja! ³⁾). Zavoljo orgel se zmiram ne vem, kaj bi storil. Jaz mislim stare orgie iz Bajerstown-a kupiti, in jih popraviti, da si z njimi pomagamo, dokler zopet kaj moči ne dobimo; zakaj samo zidanje cerkve brez vsiga družiga bi utegnulo čez 17.000 dolarjev stati.

¹⁾ Naš za vse dobro vneti misionar je veliko milodarov nabral za svojo novo cerkev; te je na prodaj postavil tisti teden pred binkoštnimi prazniki; blagomisleče gospe njegove fare so pri robí sedele, in kupcam stregle, in vsakdo, ki je slišal, da gre za blagor nove cerkve, je kaj kupil, in vsako reč dražej plačal, kakor bi jo sicer mogel dobiti. — V ravno ta namen je bil povabil godevov k koncertu, ki mu je tudi veliko dobička donesel. Teržan.

²⁾ De je stolna cerkev v Pittsburgu ne zdavno pogorela, so tudi časniki pripovedovali.

³⁾ Cerkev ta se zida po načertu, kakor mu je od umetne roke iz Gorice tje poslan; okna so visokogori pol okrogla, tako da bo svetloba od zgorej doli v cerkev dohajala in pa iz kuple.

Jaz menim, de sim Vam že pisal, de je bila moja cerkev že dvakrat okradena; enkrat je zmanjkalo milovšine v skrinjici, enkrat pa ene Božje mizice (patena) in pa lunule iz moštrance. Od tega časa jemljem vselej vse sabo iz cerkve domu.

Od tatvin se sadaj nič kaj ne sliši, toliko več od ubojstva in od posilovanja, tako de ne vzamem nobenih novin v roke, v katerih bi ne bral od več takih hudobij; iz tega se vidi, kako hitro se naša slavaljudovljada svojemu grobu bliža, ako se razujzdani laufers (gasivci)¹⁾ ne bodo berzdali.

V Kvebeku je Gavazzi, duhovnik, ki je pa svojo vero zatajil, skušal punt napraviti; ko je pridigal, je začelo skozi okno nanj kamuje letati od vsih strani, in še clo na prižnico gor so ljudje silili, in ga napadali; on se je s stolom neprestrašeno branil, je bil pa vendar ranjen: poveljnik tistiga mesta je precej tje vojakov poslal, ki so med ljudstvo streljali, in kakor časniki pripovedujejo, je ostalo 12 ljudi na mestu mertvih, in več njih pa je bilo ranjenih. Amerikanci opravljajo, de ta nemir ni mogel priti od drugod, kakor od Jezuitov (!) — Achilly, drug odpadnik, pride mende v kratkim tudi v Ameriko. — Barker²⁾ pridiga sadaj v „Alleghany-u“ na tergu pri nekim mesarju, ob nedeljah pa zunej mesta v Bajerstown-u pod nekim gričem. Jaz sim poslednjo nedeljo tudi vidil to čedno zbirališče z našiga pokopalisa. V Cincinnati ni slo po sreči ne njemu ne njegovim tovaršem, zakaj zavolj nesramnih laži zoper katoličane bi bili kmalo vjeti in zaperti, pa so še o pravim času pobegnili. —

Dan 4. mesca mal. serpana³⁾ je blizo, Bog daj de bi brez ubojstva prešel. Lani je ta dan kri tekla: hudobnež, ki je bil tega naj več kriv, pričakuje v ječi od dne do dne, de ga bodo v smert obsodili. —

Druzi posebnih novic Vam ne vem povedati; sklenem torej svoje pismo, in se priporočim Vaši molitvi itd. Janez Stibil.

Vpeljava družbe mladenčev in devic za pobožno življenje v Libusini na Tominskim.

Po večletnim trudu v duhovnim pastirstvu sim razvidil, de vse naše prizadevanje s pridigami, s podučevanjem v kersanskim nauku in v spovedni-
cah le malo zda: ljudje hvalijo lepe nauke, lepe pridige, pa le redki so, ki se po njih tudi zvesto ravnaajo; mladenči in deklice se dajo od dušnih pastirjev le tako dolgo lepo vižati, dokler med zapeljivi svet ne pridejo, po tem pa se njih blago serce naglo spridi, dušniga pastirja se ogibajo in zaničvaje njegov mili glas pred njim bežijo, ter

hodijo po široki cesti pogubljenja. — Kaj bo to? si mislim, bo tedej le prazno naše prizadevanje? Bi ne bilo prav, se s kakšnim posebnim pripomočkam ti splošni pohujšljivosti v bran postaviti? — Pač sim bil zadovoljin, ko najdem v Ljubljanskim listu „Zeit und Ewigkeit 1849 Nro. 37 in 38“ osnovo za pobožne društva za mladenče in device, prav po mojih mislih je bilo to, in precej sklenem po ti osnovi okolšinam tukajšnjih krajev perpravne postave zdelati, kar sim tudi do 25. prosenca 1850 zgotovil. Te postave sim prečastitimu velikimu škofjstvu predložil, s prošnjo, de smem po njih pobožne društva za mladenče in device v svoji duhovni vpeljati, kar je bilo tudi precej, in še s pohvaljenjem dovoljeno. Z veseljem se zdej te naprave lotim, terdno prepričan, de bo to važna reč za drago mladino; in zdej po triletni skušnji zamorem zagotoviti, de se nisim motil. Pa tudi to moram povedati, de bi nikoli ne bil mislil, de bom pri tem na tolike opovere zadel! Mladenči in deklice bi sicer mojemu vabljenju ne bili toliko nasprot, pa nekteri že perletni in celo postarani ljudje — pač stari prijatli in zvesti pomočniki peklerskiga — niso mogli slišati, de bi začela sedajna in prihodnja mladina spet po kersansko živeti, in bi njih slabih zgledov — njih razujzdanosti več ne posnemala. Začeli so tedej moje prizadetje na vso moč grajati, nevedno mladost z obljubami in z žuganjem motiti in pregovarjati, naj bi se mojemu vabljenju ne vdala itd. — To početje pa meni serčnosti ni vzelo, ampak še večji gorečnost je v meni zbudilo, ker me je od potrebe take naprave le še bolj prepričalo. Lahko sim spoznal, od kod to pride, in zatorej sim takim hudobnežem v svojih ogovorih naravnost in očitno povedal: Vi ste iz očeta huduča! Dokler se med vami pohujšanje kakor povodinj razširja, in nedolžnost brez usmiljenja v njenih grozovitnih valovih utonuje, ste zadovoljni in molčite, kakor mutasti psi: ko ste pa zaslišali, de se hoče ta strašna nesreča od milovanja vredne mladine odverniti, in daljnemu pohujšanju bran staviti, začnete lajati kakor razdraženi psi in ste nepokojni, kakor hudi duhovi, ki se iz obsedenih zganjajo i. t. d. — Po takim resnobnim ogovoru do nasprotnikov in po pohlevnim dokazanju mojiga dobriganamena z drago nepokvarjeno mladino se je kmalo oglasilo 15 mladenčev in 59 devic za imenovano pobožno družbo, ki so bili drugo nedeljo po veliki noči — leta 1850 — pri očitni službi Božji in s permerjeno slovesnostjo v razveseljenje vsih pobožnih in v osramotenje hudobnih protivnikov kakor pervine te družbe sprejeti. Sovražniki nedolžnosti in svete pobožnosti so se skrivaj togotili, pobožni pa so vidno svojo serčno radost in zadovoljnost razodevali, in solz veselja niso zamogli perkrivati, viditi sveto gorečnost blagih mladenčev in pohlevnih devic, katerih hudobni protivniki niso zamogli ne z žuganjem ne z obljubami zmotiti in na svojo stran perdobiti. Tako se je ta pobožna družba v tej duhovni začela; število družnikov obojiga spola pa še vedno rase, in gotovo še rasti ni jenjalo. Kakor je sploh ženski spol za pobožnost bolj vnet, kakor možki, tako je tudi tukaj število dekliske družbe veliko obilniši, kakor družbe mladenčev. Perva namreč šteje zdaj 112 udov, druga le 36. Sicer je pa tudi ta vzrok, da je mladenčev v primeri tako malo, ker so mladenči te duhovnije, ki šteje nekaj čez 1500 duš, tudi zlo po svetu razkropljeni.

V začetku, kar sim že opomnil, je imeia ta

¹⁾ Laufer s imenujejo tisto derhal, ki mora oginj gasiti, ako kje v mestu gori. So pa neki ti gasivci naj hudobniši zmed mesta, kterim ni nič sveto, in doprinašajo brez sramote vsakoverstne hudobije.

²⁾ Barker, orodje prezbitarianov, naj hujši nasprotnik katoličanov v Pittsburgu. On je poprej v Pittsburgu očitno pa ulicah pridigoval zoper katoliško vero, ali ker je tako s svojimi poslušavci ulice zaperal, de ni mogel nobeden skozi, mu je bilo to v mestu prepovedano. Od tistiga časa pa pridiga v „Alleghany-u“, ki je že zunej mesta, in drugod, kjer koli najde poslušavcov.

³⁾ To je edini praznik razun nedelj, ki ga države polnočne Amerike vsako leto obhajajo v spomin svojiga osvobodjenja.

naprava veliko sovražnikov, ki so razsajali prav kakor obsedeni, ter so mislili, da jo morajo spet zatreti; vendar ni jim vedlo, in so zatorej sčasoma zelo potihnili, veliko jih je še v tem iz svoje slepote pregledalo, ki se zde svojiga poprejšnjega obnašanja sramujejo, ter so dobri prijatli in še go-reči podporniki te družbe. Nekteri so pa vendar le še terdovratni ostali: pa saj mora tudi ljulika biti. De ne bom od družih govoril, le povem, da so mladenči in deklice, ki imajo pred svojimi lastnimi brati in sestrami, še celo pred svojimi starši zato dosti terpeti, ker so udje pobožne družbe! Mislite si, kakšno mora biti serce takih ljudi! — ti vendar niso kristjanskiga imena vredni. — So starši, ki bi rekli — manj marajo za neumerjajoče duše svojih otrok, kakor psi za svoje mlade: pravijo, postavim, da zato ne povelijo svojim otrokam v to družbo stopiti, da jih svet ne bo zaničeval, da jih bojo ložej h kraju — v zakon — prpravili; kar pa drugo zadene jim ni mar. Mislijo taki: če so šli njih stari, ki so tako in tako živeli, peklenskimu breznu kuriti, naj grejo še oni in njih mlajši. Kdo bi verjel, da ima tudi pekel med nami takih zvestih prijatlov in pomagavcev? Če jih ravno veliko ni, pa že to je zadost žalostno, da so. — Ali resnica tudi ostane, da še hudobnež čednost spoštuje, če ne očitno, pa saj v sercu. Marsikteri razujzdan mladeneč, ki je pobožni deklici žugal, da, ako k družbi perstopi, je zato nobeden v zakon hotel ne bo, se je pozneje že s tako ponudbo za njo potikal, pa bil je zaničevan. (K. sl.)

„Jožef Krajnski“

ako Bog hoče, je že gotov. „Sleher, kateri prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor terka, se mu bo odperlo“. To se je, kolikorkrat smo prav prosili, iskali ali terkali, resnično spolnilo. Tudi moja prošnja ni bila zastoj; upam torej, da je bilo prav. Nabralo se je že toliko, da se bo zamogel ubogi zamurčik kupiti, nabralo se je že tudi več. Morebiti bo mila prošnja do toliko usmiljenih serc peršla, da se bo zamoglo več teh revčikov odkupiti. Uprašati bi zdaj kdo utegnil, kako bo drugimu zamurčiku ime, če bo toliko denarjev, da se bo še odkupiti zamogel?

Ko sim to reč sprožil, mislim, da mi blagosereni dobrotniki ne bodo za zlo vzeli, če tu svoje misli razodenem.

Ker je bila prošnja tako hitro in obilno uslišana, se nadjam, da je tudi ime „Jožef“ in priimek „Krajnski“ po volji častitih dobrotnikov. Ker se bo pa z Božjo pomočjo v ta namen več nabralo, in se bo tako zamoglo več zamurčikov odkupiti, mislim, da bi bili ti na to vižo iz eniga kraja odkupljeni med seboj kot bratje imenovati, tedej bi vsi en priimek obdržali, in le po imenu bi se ločili; sej se tudi otroci eniga očeta enako pišejo. In tako bi se drugi tudi „Krajnski“ pisali. Ali kako mu bo ime? — Brez vsih ovinkov jest mislim, naj bi bil „Luka“, in sicer zato, ker so častiti gospod misionar, ki bodo odkupljenje teh zamurčikov oskerbeli, tudi Luka. Po Njhi imenu naj bi se kerstil, da bi pozneje po zgledu sv. Luka svojiga oskerbnika in učenika po apostolskih hojah spremljal in v težkim delu mu pomagal. Tako bi bil prvi z nabranim denarjem odkupljeni zamurčik: Jožef Krajnski, drugi pa: Luka Krajnski.

In hvala Bogu! že se je toliko nabralo, da

bota, z Božjo pomočjo, dva zamurčika odkupljena. O de bi pač usmiljeni Bog naše perčetje obilno blagoslovil! de bi „Jožef“ in „Luka Krajnski“ nekdanj, ko jih bomo per sodbi Božji skorej gotovo še le prvič vidili, in kjer nas bota svoje dobrotnike hvaležno pozdravila — o de bi, pravim, veliko trumo na telesu in zdaj še tudi na duši černih sorojencov, k speznjanju praviga Boga perpeljanih, večno zveličanih nam pokazala! In če mi svoje duše po viharju, zares tudi grozno nevarni pušavi tega življenja tudi srečne v Božje naročje nekdanj zročimo — o koliko veselje bomo pač imeli, ko bomo misionarje, svoje rojake in odkupljence med celo dolgo in široko trumo zveličanih zamurčikov, katerih telesa se bodo gotovo ravno tako svetile, kot zveličanih belih, zagledali; in ko nas bodo te trume s svojimi učeniki vred, svoje dobrotnike in bomo mi njih svoje zveste brate in sestre v Kristusu Jezusu spoznali, koliko veselje bomo pač imeli! — De se bo pa to spolnilo, bomo posebno še molili in Marii svoje odkupljence: Jožefa in Luka perporočili, da bi Ona, ki je naša in tudi zamurčev ljubeznjiva Mati, per usmiljenim Jezusu sprosila, da bi bili ti odkupljenci bistriga uma, blaziga serca in za razširjanje sv. vere vsi vneti. Janez.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospod Jožef Banner, kaplan pri svetim Petru v Ljubljani, je izvoljen fajmošter v Radečah.

* Gimnazialne šole se bodo letas 30. maliga serpana, realne pa 10. veliciga serpana končale. Očitno spraševanje v dekliških šolah bo 25. in 26., v normalnih šolah pa 27., 28. in 29. maliga serpana.

* Kakor veliko družih dobrotnikov, tako je tudi dobrotna mladost spodnjiga gimnazia po napeljevanju g. učenika J. Globočnika zbrala in gospod L. Jeranu že oddala 60 gold. 3 kraje, da bi se zanje v Hartumu iz sužnosti odkupil, kerstil in keršansko odredil zamurčik, kateri bi sicer mogel v grenki dušni in telesni sužnosti zdihovati in pojemati, ako bi ga usmiljena roka ne rešila. Ime so mu odmenili: Stanislav Kostka Ljubljanski. —

Na Brezovici blizu Ljubljane postavljajo prilično poslopje za novo šolo, kjer bo tudi učitelj lepo stanovanje imel, in še čez 300 gold. plačila dobival. — Pač vse hvale in posnemanja vredno!

Iz Podberda 24. rožnika 1853. — A. Sk —.

Naznanim Vam čudovit primerljaj, ki se je 13. rožnika v god s. Antona pri nas pripetil, iz kteriga so božja previdnost, ki nad dobrimi in nedolžnimi čuje, pa tudi kazen božja, ki povsod grešniga človeka čaka, in ne zaostane, jasno razvidi. — Zjutrej tega dneva gre fantič po povelju svojih staršev s košem po suhljad v bližnjo hosto, ter drugiga fantina iz sosesine, ki ovce pase, naleti. Pojdi, mu reče, s tole sekirico na uno čumo, in nasekaj mladik za drobnico. Priprosti in nedolžni fantič, v desetim letu svoje starosti, ne pomisli nevarnosti, ki mu proti, in strašnega prepada, ako bi omahnil, in se splazi na drevo; ali komaj dvakrat mahne, mu spodleti, in nesrečni revčik se taka in prekucuje po stermim in dolgim robovju navdol, ter pod robam ves omamljen in s kervavim obrazom obleži. Na vpitje dekliča, ki je v okolici goveda pasel, pa zavoljo strašnega prepada, ki ju je ločil, v pomoč dospeti ni mogel, se ozre tovarš njegov, ter fantina pogreši, vleče na ušesa in čuje, da pod robam mertev leži; gre po drugi strani, od ktere se doiti more, pod rob, in najde otroka, o

čudo! ne mrtviga, kakor si misli in se boji, ampak še živiga, le po obrazu sem ter tje ranjeniga in kervaviga. Vstani, ga ogovori, ter pojdiva domu! O naj pridejo moja mati, reče razbiti otrok, sicer gotovo umerjem. Ko mati zvedo, kaj se godi, hito do nearečnika, ga neso v hišo in mu strežejo, drugi večer pridejo oče po duhovnika, de bi otroka, ako bi se jim zdelo, za večnost pripravili; jelo je namreč otroka v persih peči, in skerbela je dobro starše, de bi jima otrok po noči ne zaspal. Dušni pastir priporoči bolnika Bogu in zvesti mu angelu varhu, ki ga je tudi v padcu v rokah nosil, velijo staršem, med hladno pijačo en kanček urnike dodati in ga tako večkrat ohladiti. In glej fantč ozdravi, in ni mu razun nekoliko razpraskaniga obraza kar rane spoznati; in veseli hvalijo starši Boga, de jim ljubčika pri življenju ohrani.

Ravno ta dan dela mladeneč iz vunajne fare okoli enajstih pred poldnevom v ravno tisti grapi, Kacenbah imenovani, vesel in čverst na riži, in popravlja in pripravlja pot kladami, ki bi imele na dano besedo ali znamenje po nji se pušati. Bil je begun, in se v tej fari pod ptujim imenom prikrival, de bi v vojaštvo ne prišel, češ bi dobro na vojski poginil. Celih 8 let ni gosposka zanj vedila, in srenja priča, de se je v pluje na Koroško podal, in de živa duša za njega ne ve. Kar se razglasi, de v domacii dervari, in klican v vojašino se le perkriva. Ravno si omisli novo oblačilo, in pozno v noč se razveseljuje; kar se mu milo v sercu stori, ter glas požene: danes sim vesel; jutri, kdo ve, kje de bom. Gre kakor sicer po svojim opravilu, vzame sekirjo in dela in popravlja po navadi na riži. Enajsta ura bije, glas Heb' auf se sliši, de naj se na stran iz riže umakne vsak, ki bi utegnil na nji še kaj opraviti imeti; ali nesreča je hotla, de letá mladeneč in njegov tovarš glasno zavoljo votle grape ne slišita, kar klada prileti, prvemu noge podmakne, de znak pade; drugi viditi si smert za petami, precej globoko z nevarnostjo svojiga življenja v grapo skoči in si življenje otme; ta čas druga klada prileti, in unimu znak ležečimu v glavo butne, čepinjo zmucka in ga pred seboj po riži tira, ker tudi krik njegov po prvem vdarcu in padcu se ni do ograje, iz ktere so se derva spuščale, odmeval. Tako je žalostno malo poprej se zdravi in čversti mladeneč poginil, in v nepokoršini pred tistiga stopil, pred katerim se tudi pravični tresejo. Morebiti bi ne bil v vojaškem stanu, ako bi bil utegnil zanj odbran biti, tako nesrečne smerti storil. Mladenci, ki se deželskim gosposkam prikrivate, pomnite vender, de Bogu in njegovi pravični sodbi uiti ne morete!

Iz Gorice 17. mal. serpana 1853. Teržan. — Neki častit dušni pastir mi je včeraj zastran duhovnih vaj v Gorici tole pisal: Visoko vredni gospod! Zgodnja Danica nam je v tretjim listu tekočiga leta oveselivno novico donesla, namreč de bomo prihodnjo jesen duhovne vaje mi duhovniki imeli. Ali — od tistih dob kar besedice o tej prevažni stvari više nisim bral ne čul. — De smo jih, posebno mi po kmetih, močno potrebni, ve Bog sam! De jih pa tudi vroče zaželujemo, je znano Njemu, ki v serca gleda. — Prosim toraj Vas, blagosrečni gospod! de večini dušnih pastirjev s tem vstrežete, de nas z dvema versticama v Danici berž ko berž o tej zadevi zagotovite. — Tako ta gospod. Jaz, de njegovim željam vstrežem, moram reči, de do te ure nič gotoviga ne vem, ker se nič več od naših duhovnih vaj ne govori.

Včeraj, 16. tekočiga mesca, je bil slovesni kerat Judinje, ki je, kakor mi pravijo, iz Tersta sem pribežala, kjer mende že 3 mesce pri naših Ursulinaricah

stanuje. Ob osmih zjutraj so se prečastiti proš stolne cerkve, baron Avgustin Kodelli, podali v nunsko cerkev, kjer je bilo vse za to sveto opravilo že pripravljeno. Štiri bogoslovci razun drugih duhovnov so jim pri tem slovesnim opravilu stregli. Po podeljenim s. kerstu je bila sveta maša, pri kateri je nova kerščenica z vidljivo pobožnostjo pervikrat k Božji mizi pristopila, in vsa ganjena sveto Rečnje Telo prejela. — Njeniga imena ne vem; samo to sim slišal, de njen oče, terd jud, ima neko službo pri borski v Terstu, de njena mačeha jo je hudo imela, tako de ni mogla več prenašati. Ali ravno to je bilo po nezapopadljivih naredbah Božjih zanj naj večji sreča, ker se je v njenim sercu neka želja obudila, svoj dom popuštiti in se k pobožnim devicam v Goriški ženski samostan podati, kjer je v drugih časih že več drugih judinj zavetje našlo, in tudi ona je tukaj razun telesne pomoči gnado spreobrnjenja dosegla. Stara je okoli 26 let.

Mill darovi.

Za odkupljenje zamurčika, kterimu naj bi se ime dalo „Jožef Krajski“.

Gosp. K. Pencin 1 gold. — Gosp. Fr. Ferencak 2 gold. — Gospa Barbara Švica 3 gold. — Gosp. M. Železnikar iz Teržica 2 gold. — A. B. 2 gold. — „Za zamurčika“ 41 kraje. — Gosp. L. Cvek 1 gold. 22 kr. — Al. Heger 1 gold. — Nedeljska šola v Stari Loki 1 gold. 13 kraje. — L. V. 1 gold. — M. K. Podšmar-nogorski 1 gold. — Iz Istrie 30 gold. nabranih za odkupljenje zamurčika po O. Vilhelmu, in sicer v Paznu so podarili: C. k. zdravniški svetovavec g. Dr. K. Šrot 5 gold. — Čast. gosp. duhovni pastir Matia Kam-bič 5 gold. — Gosp. Janez Pavlisič, tergovce, 2 gold. — Čast. gosp. Janez Obalo, učenik in kaplan v Žmi-nu, tri sreberne dvajsetice t. j. 1 gold. — Drugi gos-podje prijatli Afrikanskiga misiona 17 gold. — Maria Klemencič, kuharica v Kamnigorici, 5 gold. — Bar-bara Marinšek, dekla, 24 kraje. — Ana Medved 1 gold. v srebru. — Mica 1 gold. — M. P. 2 gold. v srebru. — L. P. posestnica „Iz ljubezni do Jezusa, Marie in sv. Jožefa“ 13 gold. 30 kraje. — F. V. 1 gold. — Fr. Mali, učenec I. razreda, 1 gold. — Več učencov in učenk I. razreda 1 gold. 41 kraje. — Oseba 10 kraje. — Maria Germ, dekla, 20 kraje. — Podhoršek, učen-ka, 12 kraje. — Šolarji v Senžočah 2 gold. 30 kraje. — A. F. 2 gold. v srebru. — M. Gr. 1 gold. v srebru. — Dekla v Krakovim 30 kraje. — Iz Vaške fare: „Spomni se, o Marija! per Jezu-u ubogih zamurcov, de jim sprosíš dar sv. kat. vere, misionarjem pa per njih težkih delih stanovitno zdravje in blagoslov! 7 gold. 30 kraje. — Iz Sore: M. T. 12 kraje. — T. S. 40 kraje. — Iz Iga J. D. 3 dvajsetice. — Maria Krivic iz Ra-dolice 1 gold. v srebru. — Krakovčanka 5 gold. — Krakovčanka 1 gold. — M. B. in M. Ž. 34 kraje. — Dekla M. Z. 3 gold. in M. S. 1 gold. — E. Cunder 1 gold. — A. Starč, učenec II. normalniga reda, 1 gold. — F. Starč, učenec I. normalniga reda, 1 gold. — Šo-larji in šolarice v Ribnici 8 gold. 20 kraje. — Jaka Sk—c, delavec v Ljubljani, 20 kraje. — Dobra duša 1 gold. — Gosp. Anton Jakšič 1 gold. — Gosp. J. P. 2 križavca (4 gld. 24 kraje.) — G. Pavl Zore, učenik, 1 gold. — Dve sestri iz Teržica M. K. in L. K. 3 gold. — Komendsko nedeljska šola 6 gold. — Gospod M. J. 1 goldinar. —